

Plané je mluvit o konzumu jako o dekadenci lidských hodnot, pokud neřekneme, o jaké hodnoty jde a jaké hodnoty jsou toho opakem. Mluvit jen o míře spotřeby každého z nás, ženoucí lidstvo do záhuby, je mlácením prázdné slámy, pokud zavíráme oči před lidskou populací, s níž je ona míra v přímé úměře. Současná konzumní společnost bude překonána, pokud se přestaneme rozmnožovat a zásadně tak zredukujeme svůj počet. Jediný přijatelný způsob plození je takový, který nebude spoléhat na genetický pár rodičů, nýbrž bude nesen v širším kolektivním duchu, vědomím kmene, radou starších, slovy pohansky přirozeným společenstvím, jemuž budou děti mateřským darem, kolektivním bohatstvím i společným vlastnictvím. Příroda potom jediným kultem uctívání a objektem nejvyšší péče.

Lidé mají své potřeby a ty uspokojují spotřebou potravin a věcí podle své žádosti. Je zbytečné kázat omezte či zastavte svoji spotřebu a týmiž ústy říkat žijte se usilovnou prací, zapojte se do výrobního procesu, podporujte rozvoj nových technologií, uplatněte své schopnosti ve jménu pokroku, většího blahobytu, produkte stále nové a dokonalejší věci k lidskému užítku, buďte snaživí a hledejte špičkové uplatnění, buďte úspěšní a zvyšujte svou životní úroveň. Jedno vylučuje druhé, bez konzumu není trh, bez trhu není podnikatelské prosperity. Svět se do současného stavu tržní ekonomiky vyvinul spontánně, svůj konzumní styl života si vydupal proti všem vizím a ideologiím, které měly nastolit nekonzumní a rozumné uspořádání lidského života. Zdá se, že není jiné cesty.

Problém bude asi někde jinde. Každý živočišný druh má snahu maximalizovat svoji existenci. Národním příkladem jsou kobylky. Množí se, dokud je co spásat, v mračnech napadají žirné pastviny a zanechávají po sobě spoušť. Pokud se jedná o běžný živočišný druh, příroda si najde cestu, jak jeho expanzi udržet v mezích, jak nastolit novou rovnováhu. U zvláště progresivního a dominantního druhu má jeho maximalizace za následek kolaps celých ekosystémů. Ten obvykle končí úplnou záhubou dominantního druhu samotného a s ním bohužel i části života a přírodních světů s ním spojených. Dinosauři ve svém vývoji maximalizovali nejen svůj počet, ale i objem. Čím větší a robustnější byli, tím měli větší převahu a šanci obstát v konkurenci. Stáda obludných monster spásala megatuny zeleně a ve své spotřebě ničila vše, co mělo ještě šanci vyrůst. Nikdo dneska pořádně neví, jaká katastrofa způsobila vyhynutí tak rozšířené a úspěšné živočišné formy, jisté je jen to, že byla neodvratná. Příroda si po dalších miliónech let našla novou cestu. Obnovila se v nových formách a život kvetl na zemi do chvíle, než přišel nový dominantní druh, stejně progresivní a stejně bezkonkurenční jako dinosauři. Tím druhem je člověk.

Není pochyb, maximalizace lidského druhu v mnohém připomíná dinosaury, a lze očekávat, že člověk a současný svět, podobně jako dinosauři, skončí. Jediná šance pro člověka je, že začne používat schopnosti, která dinosaurům chyběla, totiž vysoce rozvinuté inteligence, rozumu, jímž obrátí běh vývoje opačným směrem, od maximalizace k redukci, od růstu k uměřenosti, od technologické síly k jednoduchosti, od blahobytu k smysluplnému bytí. Jak je

ovšem možné takový obrat zajistit? Samozřejmě změnou myšlení, přehodnocením všech hodnot. A na prvním místě jde o hodnoty vzešlé z převahy resentimentu a přetavené do norem křesťanské sociální etiky. Tyto hodnoty přivedly lidstvo k současné dekadenci života, k nepochopení smyslu života vůbec. Na druhém místě jde o hodnoty související s populací. Postoj k lidské populaci je tím kamenem úhelným, kterým se může změnit ničivý efekt lidské expanze. Populace je fenomén vlastní každému z nás. Změna reprodukčních mechanismů je plně v našich rukách. Nové chápání smyslu plození a reprodukce může přinést obrat již za dvě generace. O jaké hodnoty jde konkrétně?

Už slyším ty projevy posvátného hněvu všech soucitně laděných moralistů, když řeknu, že především je třeba vymýtit vše, co třeba jen z dálky zavání kultem mateřství či kultem dítěte. Už vidím současné ženy, jak se jim rudě mlíží zrak, když pozvednu apel proti jejich libovůli plodit děti. A přesto, jak nepřipustné z hlediska lidské budoucnosti je přivádět na svět děti, pro něž nenacházíme žádný výchovný cíl, pro něž nemáme vytvořeno žádné lidské společenství, se kterým by se mohly identifikovat, jehož kulturu a hodnoty by mohly převzít. Jak nesmyslné a neodpovědné je plodit potomky pro potřeby páru rodičů, z pouhé touhy a neduživosti nukleární rodiny. Mělo by být nepřipustné dovolit ženě rodit děti tam, kde jedinou příčinou, proč vůbec spatřily světlo světa, je ona sama, její touha po závislé bytosti, či pouhá sexuální potřeba otce. Takové děti je lépe nemít.

Narozený kojeneček je sám o sobě zvířecí bytost, pouhá položka potravinového řetězce. Z hlediska lidského rodu nemá žádnou hodnotu, pokud není předurčen jako vklad do společenství, které by dávalo jeho životu smysl, za jehož hodnoty by se ve svém růstu směňovalo, pro jehož uměření a s přírodou harmonický rod by se utvářelo. Každý zdravý kmen lidské populace minulosti střežil svůj počet v poměru ke zdrojům vlastní obživy a odebíral děti z vlastnické moci svých matek, jakmile to bylo možné, jakmile mohly postrádat mateřský prs své rodičky. Jak je možné plodit děti tam, kde sami rodiče nemají pojem o smyslu vlastního života? Když nedohlédnou dál, než k zajištění svých individuálních a materiálních potřeb? Když pro své děti nevidí žádnou kolektivní budoucnost? Jak mohou nějaký smysl existence dát svým potomkům? Dítě jako blíženeček ženy, jako její sociální záštita, jako lék jejího odcizení, aby se necítila tak osamělá a zbytečná. Dítě jako důvod k soudržnosti manželského páru, jako liché pouto jejich vzájemnosti. Plození jako přenos vlastní nedostatečnosti na bytí, jež je samo sobě účelem. Jak ubohé, jak slabomyslné, jak zvrácené!

Současná vláda konzumu bude překonána, pokud se přestaneme rozmnožovat a zásadně tak zredukujeme svůj počet. Jediný přijatelný způsob plození je takový, který nebude spoléhat na genetický pár rodičů, nýbrž bude nesen v širším kolektivním duchu, vědomím kmene, radou starších, slovy pohansky přirozeným společenstvím, jemuž budou děti mateřským darem, kolektivním bohatstvím i společným vlastnictvím. Příroda potom jako nadřazené universum jediným kultem uctívání a objektem nejvyšší péče. Pokud taková společenství neexistují, je rozmnožování lidí pustým zamořováním životního prostředí. A co problém stárnoucí populace, kterou nebude mít kdo živit? Toto trauma důchodců bez zaopatření pomine po dvou generacích. Mizivá daň za životaschopnou budoucnost lidského druhu. Plodit děti proto, aby měl ve stáří na nás kdo vydělávat, odpovídá mentalitě těch nejprimitivnějších kmenů v dějinách lidské evoluce.

